

посред църква и веднага почина, без да е боледувал. Отците разбраха тогава, че отшелникът е предумнал своята кончина. Тъкмо и затова дошъл в манастира, за да отиде при Господа, примирил се с всички.

ГЛАВА 87

НАМИРАНЕ ТЯЛОТО НА ОТШЕЛНИКА ЙОАН СМИРЕНИЯ

*"На върха на планината имаше
светлина."*

ойдохме в селището на шест мили от Рос. Двама мирски старци ни приеха в храма. Селището се намираше в подножието на планината. В храма те ни показаха каменна плоча.

- В тази гробница, християни, почива велик отшелник - казаха старците.

- Откъде знаете вие за това? - попитахме ние.

- Преди осем години жителите на това село започнали да забелязват през нощта на върха на планината светлина, като че от огън. Не са зверове това - мислехме ние. Няколко дни наблюдавахме тази светлина. Веднъж се изкачихме на върха и не намерихме никакъв знак - нито от светлина, нито от нещо запалено в леса. Отново нощно време виждаме същата тази светлина... Веднъж взехме няколко души и нощем, с оръжие в ръце, в случай че срещнем зверове, отиваме на върха на планината, на мястото, дето се появяваше светлината и оставаме там до сутринта. Като се съмна, виждаме малка пещера. Тъкмо от нея се явяваше светлината. Влизаме в пещерата и виждаме починал отшелник. Върху него имаше власеница от козина и наметало от палмови листа. В ръцете му имаше сребърно разпятие. До него - хартия, на която бе написано: "Аз, смиреният Йоан, починах на петнадесетия индикт." Като изчислихме времето, намерихме, че кончината му е настъпила преди седем години, а той като че ли бе починал сега. Като го вдигнахме, пренесохме го и го погребяхме в църквата.

